

(*apis mellifica*. “*Nec morti esse locum*”¹)

De la carcassa d’adverbis, davant dels ulls, abelles!

La saliva del sílice a la llum disposada. La càmbula de la mel,
la cel·la del fibló, el pavelló de la cera –que la qüestió fa
blanca–,

dant arna a la pregunta, fulgor platí d’un vol. Al dolor
carcassa.

Amb l’espasa de sis talls, reis de la canya i el *mulsum*, regents
una edat de l’estirp sadolla de l’abellerol, bevent la mel
gebrada sobre romanins i eucaliptus, sobre l’or del grèvol i el
confit de la baia,

prínceps del sílice

i la llum,

que l’escorça, el rusc i la bresca esbotzàvem, cel·les on les
animules paternes en coàguls d’ambre es fossilitzaven,
encanulades, blaves de dolor, esbotzàvem.

Sense lloc, sobre ales, potetes, nimfes profanades, els intestins
de l’obrero, ullets amuntegats com puntes de grafit,

sense lloc per a la mort.

1. Virgili, *Georgicon*, IV, 226.

(cor)

núvol sense intenció,

tija, espí, acomplint-se en l'esterilitat de l'ardència i el seu propi fulgor arranador,

la floració del degollament, el sèpal en replec del cos infant;

escolopendra, reineta en blaus i carns, en la flor de la infecció, l'abellerol en espera com empeltat al pi mort;

els ulls d'home i dona nus, en les matèries tèbies i els minerals de la còpula, sense intenció en l'arran blanc, en l'alegria i el comiat dels tels, sense intenció,

cor sense intenció,

aquí dins per a tu

per al núvol

per a la balena blanca

(llengua)

amb la llengua menor, a la branca infant des d'on el
balbuçeig,

sudra nascut de peus, degolland, bou,

a la branca menor, entre la cel·lulosa i l'oxigen
–en senyal, en l'espasme volent fer lloc–,
en la pols sense gravetat,

a l'atònita fuetada del branquilló,

amb la llengua menor de la pregària, de l'afta i l'abradió, de
l'escorxada pell en signe d'admiració, de la cicatriu a la corda
del crit, l'alegria

–la llengua Gran fent la sentència la força el temple la capsa
la novel·la: espai, temps, personatgesetcètera, ronyons –,

amb la llengua menor: sigui gravetat de la pols, el salt amunt
del balbuçeig,

lai

o la o

(oliva. “*Sit ius liceatque perire poetis*”²)

Després del penyal, del carner antic –els noms incisos i els vasos de l’os en els teixits minerals de la cal·ligrafia, del líquen, de l’escarbat candeler i el butllofer, del llombric, de la buidor de la llum–; a l’erola del retorn, sense alè:

la mà pot agafar, tota sola, una branca.

A l’oliva verda, amb l’estructura del jo,
el no-res simula el no-res.

(L’oli en la teva llàgrima
narrarà, dona. Untarà entre mà i branca.

Farà pinyol per a carrer i penyal. Per als materns espais
buits, per a l’alegria.)

A l’oliva verda.

Fulgorant: amb l’estructura d’oliva del no-res.

2. Horaci, *Ars poetica*, 466.